

Het lichte hart van de mastodont

Het lichte hart van de mastodont

Frank Norbert Rieter

2012
Uitgeverij Leviathan
Nijmegen

ISBN 978-90-818318-0-2

© 2012 Frank Norbert Rieter

If you know you are yourself, you know that you are not somebody else; but do you know that you are yourself? Are you sure you are not your own father?—or, excuse me, your own fool?—Who are you, pray?

Uit Lilith van George MacDonald

DE MAN IN HET TWEED JASJE

Maandag 4 augustus

Er werd lang en nadrukkelijk aangebeld en het lukte Gordon niet om daar doorheen te slapen. Even vreesde hij dat de buurman weer bozig voor de deur zou staan omdat de overspannen keffer van oma zijn ochtendrust verstoorde. Maar dat kon niet, want het beest had Gordon vannacht gebeten en in een reflex had hij het over de balkonrand gegooid. Zes hoog, weg er mee.

De tanden van het ondier hadden in zijn hand minuscule gaatjes achtergelaten waar een eindeloze hoeveelheid bloed uit had gestroomd. Gordon had de wondjes direct met wodka uitgewassen en met een schone theedoek verbonden. Na het verbinden was er tijd geweest voor schrik en wroeging. Het restje wodka dat in de fles overschoot was net genoeg geweest om zichzelf mee in slaap te grienen. Stom onnozel beest. Het had nadat oma was verhuisd zijn zindelijkheid verloren en schier onophoudelijk gekeft. Het was een tragisch stukje leven, zeker omdat aan Gordon geen groot hondenfluisteraar verloren was gegaan. Het dier leefde op het balkon en kreeg dagelijks water en brokken. Gordon had zich afgevraagd wie zich hulpelozer voelde bij de situatie: het keffende beest of hijzelf. Maar dat was nu voorbij: exit Fifi.

Terwijl Gordon overeind kwam bonkte zijn hoofd. Hij had gisteravond wederom een poging gedaan zijn volwassen leven op liederlijke wijze in te luiden. Hij bekeek zijn gehavende hand: de wondjes waren inmiddels dicht. De theedoek was in zijn slaap losgeraakt. Vele donkere vegen en vlekken op zijn slaaphshirt getuigden ervan dat het bloeden maar langzaam was gestelpt.

Opnieuw werd er lang en nadrukkelijk aangebeld. Gordon zocht met toegeknepen ogen zijn weg door de hal van het appartement en nam de hoorn van de intercom. 'Wat?' vroeg hij met een gebroken basstem. Optrekkend verkeer maakte

het antwoord grotendeels onverstaaanbaar. ‘... ik zou graag bovenkomen,’ zei een onbekende stem die alle lettergrepen met nadruk uitsprak.

Met een druk op de rode knop opende Gordon de deur beneden. Snel schoot hij een boxershort aan, wierp zijn bebloede slaapshirt terzijde en wachtte in de deuropening. Vanuit het trappenhuis verscheen een oudere man in een tweed jasje. Hij tuurde onderzoekend naar Gordon, alsof hij hem herkende maar lang niet gezien had. Door de zoekende blik in de oude ogen werd Gordon zich erg bewust van zijn verfromfaaide voorkomen. De man had een norse trek om zijn mond. Hij droeg een donkere vlinderstrik met witte noppen op een okergeel overhemd. In zijn linkerhand hield hij een klein pakje in wit papier. Zijn rechterhand stak hij uit terwijl hij zijn naam noemde. Gordon pakte de hand werktuigelijk vast en schudde hem, maar onthield de naam niet. De man stapte langs hem heen naar binnen, de hal door, de woonkamer in.

‘Jij moet Gordon zijn. Woon je hier bij je grootmoeder?’

Terwijl hij sprak keek hij op zijn gemak rond alsof hij naging of er veel veranderd was.

‘Nee,’ zei Gordon. ‘Ze zit in een zorgcentrum. Het gaat niet zo goed met haar.’

De man in het tweed jasje liet zijn ogen dwalen door het interieur. Jaren ’50-design werd gecombineerd met Brabantse erfstukken – de staartklok, de messing vijzel, de eiken servieskast en het Afghaanse vloerkleed. Een bronzen beeld dat oma zelf gemaakt had stond prominent voor het raam.

‘Wat heb je hier toch een prachtig uitzicht,’ zei de man.

Gordon knikte. Het was stralend weer en de zomerzon viel steil de kamer in. Vanuit het appartement keek je over de huizen aan de overkant heen. In de verte zag je nog net de kerktoeren aan de Van ’t Santstraat. Richting centrum prijkte een luchtballon tegen de wolkeloze hemel.

De man liep verder de kamer in en in het voorbijgaan zette hij een stoel recht.

Gordon voelde zich naakt en zag hoe de kamer ontsierd werd door vuile kleding en onopgeruimde vaat. ‘Moet ik u

ergens van kennen?’ vroeg hij, de aandacht van de omgeving afleidend. ‘Ik heb uw naam niet goed verstaan.’

De man draaide zich naar Gordon toe. ‘Yanides. Dimitri Yanides. We zijn nooit aan elkaar voorgesteld.’ Hij hield stil, zijn lippen in een zuinig mondje gepruimd.

Gordon keek hem nog eens goed aan en vroeg zich af of hij hem eerder gezien had. Zijn gezicht kwam hem niet onbekend voor.

Dimitri Yanides doorbrak de stilte en kwam ter zake.

‘Ik ben een oude bekende van je grootmoeder.’

Hij ging op de hoek van de bank zitten. Het pakje dat hij in zijn handen had, hield hij op borsthoogte voor zich, als een witte vlag, een ongeopende legitimatie voor zijn bezoek. ‘Ik heb haar leren kennen vlak na het overlijden van je vader. Ze vertelde me altijd hoeveel je op hem leek.’

Gordon schudde aarzelend van nee. Zijn vader was overleden toen Gordon drie was, een ongeluk. Er was nooit veel over gesproken en niemand had ooit gezegd dat Gordon op hem leek.

Dimitri Yanides legde het pakje op de salontafel, tussen een vaste telefoon en de brokstukken van een gesneuvelde mobiel. Op de telefoon zat een post-it briefje met een lang buitenlands nummer. Zijn ogen namen het stilleven even op. Terwijl hij sprak schikte hij de kussens van de bank.

‘Heb ik het goed, Gordon, dat je afgelopen mei eind-examen hebt gedaan?’

Gordon knikte.

‘En heb je al besloten wat je na de zomer wilt gaan studeren?’

‘Ik heb geen haast.’

‘Als je behoefte hebt aan een klankbord, maak ik graag tijd voor je. Ik werk als studietoelichting binnen de faculteit der letteren. Ik kan ook een bezoek aan de decaan voor je regelen. Dat is een goede vriend van mij en hij heeft je vader nog gekend. Hij zal zich verheugen als hij je mocht ontvangen.’

Gordon lachte kort en schamper. Hij hield niet van lachen.

Dimitri Yanides keek even op zijn horloge. Hij schudde zijn hoofd alsof Gordon hem iets te drinken had aangeboden. Ineens had hij een visitekaartje in zijn hand. Als een goochelaar hield hij het tussen wijs- en middelvinger en legde het langzaam op de salontafel. Gordon trok zijn lippen samen. De verschijning van deze oude man intrigeerde hem. Hij was kaal en had zware grijze wenkbrauwen. Zijn huid was grijs, zijn ogen koud. Alleen de kraaienvoetjes maakten zijn gezicht aangenaam.

‘Dat gesprek ga ik voor je regelen, Gordon.’ Dimitri Yanides liet zijn ogen over Gordons lichaam dwalen. ‘Als je niet weet waar je wilt zijn, kun je beter reizen dan stilstaan,’ zei hij zachtjes. ‘We hebben dit vaker gezien. Er zijn zoveel elementen om rekening mee te houden: je passie, je talenten, de arbeidsmarkt en het studieaanbod. En dan is er nog de vraag of jij al je capaciteiten ten volle wilt benutten. Ben je bereid hard te werken en heb je geleerd hoe dat moet? Vragen, zo veel vragen en nog zo weinig levenservaring. Zo veel afleiding: het vrije leven, meisjes...’

Gordon zuchtte verveeld. ‘U kent mij helemaal niet.’

Een brede, ontwapenende lach verscheen op het oude gezicht. ‘Als je ook maar een beetje op je ouders lijkt, mogen we heel wat van je verwachten.’ De lach verdween en zijn blik raakte naar binnen gekeerd. ‘Victor Hauspie. Victor en Hetty. Een enig stel was dat.’ Het woord enig was nog nooit zo mat en onderkoeld uitgesproken. Hij schakelde snel. ‘Hoe is het met je moeder?’

‘Ze is naar Zuid-Frankrijk verhuisd met haar nieuwe vriend. Ze zijn een bed & breakfast begonnen. Vlak na mijn eindexamen.’ Gordon stapte naar voren. Hij rees hoog boven Dimitri Yanides uit. Ze keken elkaar in de ogen. ‘Kende u mijn vader goed?’

Dimitri Yanides keek weg. Er verscheen een wrange trek om zijn mond, alsof pijnlijke herinneringen hem plaagden. Gordon had zo’n trek vaker gezien als het gesprek op zijn vader kwam. Zijn grootvader kon zich, toen hij nog leefde, zwijgzaam verbijten en zijn oom Anton had die eigenschap